

Arrest

nr. 130 032 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 november 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 7 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de onontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op *“voor zover dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten”*. Deze exceptie mist evenwel feitelijke grondslag, gelet op het gegeven dat huidig beroep enkel is gericht tegen de in punt 1 bedoelde beslissing en niet tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 14 mei 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op 15 mei 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoeker richt op 28 mei 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een ontkenning van haar gezinsleven inhoudt, daar zij alleen het Rijk dient te verlaten terwijl artikel 8 EVRM de gezinscel beschermt en de partners ervoor moeten kunnen opteren om hun kind samen op te voeden. Hiernaar gevraagd door de voorzitter stelt de verzoekende partij zij een verblijfsaanvraag op basis van wettelijke samenwoning heeft ingediend die nog hangende is, dat zij hier thans geen bewijs van kan voorleggen, maar dat de praktijk haar leert dat aanvragen in het kader van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 nooit worden ingewilligd zodat zij gedwongen is om verschillende paden te bewandelen. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij haar beweerde aanvraag niet staft en sluit zich aan bij de beschikking.”*

3.5. Verzoeker herhaalt ter terechtzitting dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM, doch weerlegt op geen enkele wijze het concrete en uitgebreide antwoord dat hieromtrent reeds werd geformuleerd in de beschikking. Verzoekers aantijging ten aanzien van verweerder – dat door geen enkele objectieve bewijsstukken wordt onderbouwd – dat aanvragen om gezinshereniging op

grond van artikel 10 juncto artikel 12bis van de Vreemdelingenwet slechts theoretisch ter beschikking staan, doch in praktijk nooit worden toegekend, doet niets af aan de overige elementen opgenomen in de beschikking, die ertoe hebben geleid dat geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond. Zo weerlegt verzoeker niet dat hij geen hinderpalen heeft aangetoond die zouden verhinderen dat hij zijn gezinsleven (tijdelijk) zou kunnen verderzetten in zijn herkomstland, noch betwist hij dat een tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat noch uit de databank van de Raad zelf, noch uit de informatie verstrekt door verweerder of de informatie verstrekt door de gemeente waar verzoeker is ingeschreven, blijkt dat een aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Zelfs indien dient te worden aangenomen dat thans een aanvraag gezinshereniging hangende is en verzoeker derhalve de door de Belgische overheid voorziene procedure ter bescherming van het gezinsleven heeft benut, kan verzoeker – indien de door hem onvermijdelijk geachte weigeringsbeslissing wordt genomen – zijn grieven ten aanzien van artikel 8 van het EVRM tegen deze beslissing laten gelden. Verzoeker dient hierbij bovendien niet uit het oog te verliezen dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat deze beslissing er als dusdanig niet toe strekt verzoekers gezinsleven te belemmeren.

Gelet op bovenstaande, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder in zijn nota.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA